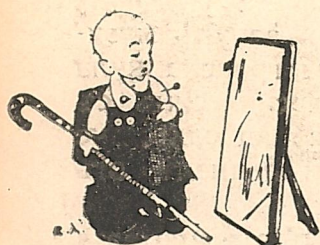

НА РАЗХОДКА.

Тукъ, при насъ да си остане! —
Нашто малко, малко Стане
Отъ земята се не вижда
И на другитѣ завижда,
Че били голѣми, прави
И като желѣзо здрави!

Ехъ, катъ тѣхъ да стане, Боже,
Що да стори, какъ да може?
Мисли, блѣска си главата,
Па намери леснината. —
И реши той да побърза:
Татковитѣ гаши върза,
И желетката облѣче,
После палтото навлѣче, —
Съсъ якá и ржкавели,
Ржкавици чисти, бѣли...
Въ огледалото се вижда —
Ахъ, какъ Митко ще завижда!

Май сж дрехитѣ широки
И обушата дълбоки,
Но пъкъ колко му прилѣгатъ —
Нийде, нийде му не стѣгатъ!...
Той усмихнатъ се сбогува,
Бързо шапката нахлува, —
А то шапка ли — главата
Влѣзе цѣла, до брадата!

Щомъ излѣзе изъ вратата,
Той бастуня запремѣта,
Важно-важно, горделиво...
Муржо гледа го сънливо
И се чуди — да го лае? —
Не, туй Стане то се знае!
А срещачи се усмихватъ
И високо позапитватъ:
— Ей ти, шапко, де съ детето?
Виждъ че прѣска отъ небето...

Смѣхъ и глуми... Муржо лае —
Той не иска и да знае! —
Ехъ, туй малко, малко Стане...
Но... тукъ нека си остане!

